

NACZYNIĆ SIĘ (6) *vb pf*

się (5), się (1).

a jasne.

fut 3 sg naczyni się (2). ◇ *praet* 2 sg m -ś się naczynił (1). ◇ 3 sg n naczyniło się (3).

Sł stp, *Cn brak*, *Linde XVI w.* (jeden z niżej notowanych przykładów).

I. *Pf* od „czynić”, ‘powodować’ z formantem *na-* + się wyrażającym nadmierność [czego (pl)] (1) :
áleś się wítawnie naczynił defpektów/ y nárzékánia bráćiéy twoiéy *OrzJan* 54.

II. *Uczynić się*, *powstać w wielkiej ilości* (z subiektywnym podkreśleniem wielości) [podmiot kogo (*coll*), czego (pl) a. wiele kogo, czego; orzeczenie 3 sg (n)] (5) :
Bowiem czału łpania naczyni się wnątrz wiele wilgotności ktorich ciepło nie łtrawi *GlabGad* L2v; Ale iáko mówią/ która rzecz póspolicieie nie ma powagi/ także dziś w máley powadze ci bráćifzkowie iż się ich wiele naczyniło *BielKron* 183; *SienLek* 5; *BudBib Ier* 2/28; więcey się iuz łnadź gminu łóznego niż włáfnych poddánych naczyniło *PowodPr* 71.

Formacje współrdzenne cf CZYNIĆ SIĘ.

LW